

מסכת יבמות דף ג.

קושית הגמ' דף ה: - מلن דעשה דוחה ל"ת שיש בו כרת, دائטריך "עליה" לאסור יום בערים?

тирוץ הגמ' שם - נילף מכבוד אב ואם, דתניא יכול יהא כבוד אב ואם דוחה שבת,

ת"ל איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמרו, כולכם (אתה ואביך ואמך) חייבין בכבודו, (מאני ה' דריש לך),
מאי לאו דבר שחוט לי, בשל לי, דחווי מלאכה שחייבין עליה כרת,
 וטעמא דכתב רחמנא "את שבתותי תשמרו", משום וכי אין העשה של כבוד אב ואם דוחה שבת,
 הא בעלמא כגון יום בערים עשה דוחה אפילו לא תעשה שיש בו כרת,
 ולכן צריך "עליה" לאסור יום בערים.

גמרו. - **איינה ראייה - ליכא למילף מכבוד אב ואם,** שהכבוד אב ואם של הבריות לאו באיסור כרת,
 אלא בלאו **Ճחמר** אחר בהמה, שהוא בלאו של "לא תעשה כל מלאכה אתה ובהמתך",
 ובהאי לאו **ליכא כרת,** דלא עבד מעשה בגופיה, (למ"ד מהחמר אחר בהמתו בשבת פטור)
 (וא"כ אין למדוד מכאן אלא שבעלמא עשה דוחה ל"ת גרידא).

קושית הגמ' - כיון שהעשה של כבוד אב ואם איינו דוחה ל"ת של מחמר,
 נילף מזה שאין עשה דוחה לא תעשה?

וain לומר דשאני לא תעשה של שבת דחמיiri, (שהמחלל שבת בעבודת כוכבים)
 ולכן איינו נדחה, אבל בשאר לאיי, עשה דוחה לא תעשה,
זהא תניא דהעשה של כבוד אב ואם דוחה לאיי אחרים כגון באביו של כהן שאמר לבנו
 הייטמא בבית הקברות להшиб אבידה, או שהיתה עומדת בחוץ, ואביו אמר לו אל תחיזר,
 שאין העשה של כבוד אב ואם דוחה לאו דלא יטמא דכהן, ולאו דלא תוכל להתעלם
 משום כולכם חייבין בכבודו, וא"כ הק"ל דnilף מכאן דין עשה דוחה ל"ת?

קושית הגמ' - אה"נ לעולם מיריב אמר לו אביו **שחט לי בשל לי**,
 ואפלו וכי לא دائטריך "עליה" לאסור יום בערים,
 דעת"פ שיש למדוד שבעלמא עשה דוחה לא תעשה שיש בו כרת,
 ה"מ **בחכר מצוה**, שבחליל שבת בעקיית לא תעשה הוא מקיים עשה דכבוד,
 וזה הקשר קיומו, ואי אפשר לקיימו בלי עקיית לאו,
 אבל יום, לא זה בלבד הקשר קיום העשה, שהרי יכול לחלוז ולא יעקור הלוא של ערוה,
 וא"כ הק"ל מلن שעשה דוחה ל"ת שיש בו כרת אפלו באפשר לקיים שתיהם, צריך "עליה" לאסור יום בערים?

מסכת יבמות דף ו'

тирוץ הגם - נילף מבניין בית המקדש, דתניתא יכול יהא בגין בית המקדש דוחה שבת, ת"ל "את שבתתני תשמרו ומקדשי תיראו", כולכם (אתה ואביך ואמך) חייבין בכבודו,מאי לאו **בבונה וסותר**, דחוי מלאכה שחביבן עליה כרת, וטעמא דכתב רחמנא "את שבתותי תשמרו", משום הכי אין העשה של בגין בית המקדש דוחה שבת, הא בועלמא כגון יבום בעריות עשה דוחה אפילו לא תעשה שיש בו כרת, ולכן צריך "עליה" לאסור יבום בעריות.

גמר - אינה ראייה - ליכא למילף מבניין בית המקדש, שהבניין בית המקדש של הברייתא לאו באיסור כרת, אלא בלאו **Ճמחמר** אחר בהמה, שהוא בלאו של "לא תעשה כל מלאכה אתה ובהמתך", ובהאי לאו **ליקא כרת**, דלא עבד מעשה בגופיה.

קושית הגם - כיון שהעשה של כבוד אב ואם אין דוחה ל"ת של מחמר, נילף מזה שאין עשה דוחה לא תעשה?

ואין לומר דשאני לא תעשה של שבת דחמיiri, ולכן איןנו נדחה, אבל בשאר ל"ת, עשה דוחה ל"ת,
זהה תניא דהעשה של כבוד אב ואם דוחה לאוים אחרים וא"כ הק"ל **דנילף** מכאן דין עשה דוחה ל"ת?

קושית הגם - אה"נ לעולם מיררי **בבונה וסותר**, ואפילו הכי לא איצטראיך "עליה" לאסור יבום בעריות, דעת"פ שיש ללימוד שבעולמא עשה דוחה לא תעשה שיש בו כרת, ה"מ **בחכשך מצוה**, אבל יבום, הרי יכול לחלו' ולא יעקור הלאו של ערווה, וא"כ **הק"ל** מلن שעה דוחה ל"ת שיש בו כרת
אפילו באפשר לקיים שתיהם, צריך "עליה" לאסור יבום בעריות!

тирוץ הגם - עשה דוחה לא תעשה שיש בו כרת בחכשך מצוה כבר ידען מכבוד אב ואם, וא"כ בגין הבית **אם איןנו עני** להכשר מצוה, תנחו עני שעה דוחה לא תעשה שיש בו כרת אפילו بلا הכשר מצוה כגון יבום וערויות, ולהכי איצטראיך "עליה" לאסור יבום בעריות.

קושית הגם - אה"נ אם נלמד משבתתני תשמרו ומקדשי תיראו שאין בגין בית המקדש דוחה שבת, יש ללימוד מכאן שעשה דוחה ל"ת שיש בו כרת, אבל באמת אין הכתוב נדרש לעני זה כלל, אלא **לצדניתא** יכול תיירא אדם ממקדש, ת"ל את שבתתני תשמרו ומקדשי תיראו, מה שמירה האמורה בשבת, לא משבת אתה מתירא אלא ממי שהזיר על השבת, אף מורה האמור במקדש....
וא"כ **הק"ל** מلن שעה דוחה ל"ת שיש בו כרת!

ואיזו היא מורה מקדש?

לא יכנס אדם בהר הבית **במקלו ובמנULO בפונדו** ובאבך שעל רגליו, ולא יעשנו **קפנדראיא**, וركיקה **מק"ז**, מכיו אין לבא אל שער המלך בלבוש שק שאינו מאוש, ק"ו לרוק שהוא מאוש לפני הקב"ה. וכמו ששמירת שבת **לעולם**, אף מורה מקדש לעולם, אפילו בזמן שאין ביהם"ק קיימ.

מסכת יבמות דף ו:

תניא	הבערה	איסור
ר' יוסי	לאו יצאת, לומר שאין חייבין עליה כרת וסקילה, אלא לאו בעלמא.	לאו
ר' נתן	חלוקת, שלא תאמר איינו חייב עד שיחלל שבת בכל מלאכות, לכך יצאת הבערה מן הכלל לחלוקת, מה הבערה מיוחדת שהיא אב מלאכה וחייב עליה סקילה וכרת, אף כל שהוא אב מלאכה וכו'.	כרת

משום ר' ישמעאל אמר תלמיד אחד	"וכי יהיה באיש חטא משפט מות, והומת"	"מלחיליה מות יומת"
שמע עני	בין בחול בין בשבת	בשאר מלאכות חוץ ממיתת בית דין
או איינו אלא...	והומת הינו בחול ולא בשבת	aphaelו מיתה בית דין אסור
<p>כתב בmittat b"D ברוצחים "והיו לכם לחוקת משפט לדורותיכם בכל מושבותיכם"</p> <p>וככתוב "לא תבערו אש בכל מושבותיכם" מה להלן מושבותיכם בב"D אף כאן בב"D,</p> <p>וככתוב לא תבערו, שאפלו לmittat b"D לא תבערו אש, שאין לעשות מיתה b"D בשבת.</p>		

מסכת יבמות דף ו:

тирוץ הגם' - נילפ' עשה דוחה ל"ת שיש בו כרת מהבערה,

דתנא דברי רבוי ישמعال "לא תבערו אש בכל מושבותיכם",

"לא תבערו" הינו ללאו לר' יוסי או לחלק אליבא דר' נתן,

"בכל מושבותיכם" למה לי, מכדי חובת הגוף היא ונוהגת בין הארץ בין בחו"ל,

מושבות דכתב רחמנא למה לי?

משום דכתיב במיתת ב"ד ברוצחים "והיו לכם לחוקת משפט לדורותיכם בכל מושבותיכם"

וכתיב "לא תבערו אש בכל מושבותיכם" מה להלן מושבותיכם בב"ד אף כאן בב"ד,

וכתיב לא תבערו, שאפילו למיתת ב"ד לא תבערו אש, שאין לעשות מיתה ב"ד בשבת.

מאי לאו ר' נתן היא שיש בהבערה חיוב כרת,

ואפילו וכי יש ה"א שעשה של מיתה ב"ד דוחה ל"ת שיש בו כרת של הבערה,

وطעמא דכתב רחמנא "בכל מושבותיכם", משום וכי אין העשה דוחה לא תעשה שיש בו כרת,

הא בעלמא כגון יבום בעריות עשה דוחה אפילו לא תעשה שיש בו כרת,

ולכן צריך "עליה"ASAOR יבום בעריות.

קושית הגם' - אינה ראייה, דר' יוסי היא, ואין אלא לאו, ואין ללמד לא תעשה שיש בו כרת ממן.

тирוץ הגם' - אפילו לר' יוסי, הבערה דבר בישול פתילה הוא, שפתילה של אבר מתיק וזורקה לתוך פיו

וירדת לתוך מעיו, והאי בישול גמור הוא, ואב מלאכה הוא, דמשכך ילפין, שבישול סמנים היה

במלאכת המשכך לצבע תכלת ותולעת שני, וכמו שיש בישול סמנים, יש בישול פתילה של אבר,

וא"כ אפילו לר' יוסי יש ראייה שהتورה אמרה כאן שאין עשה של מיתה ב"ד דוחה שבת,

הא בעלמא עשה דוחה ל"ת שיש בה כרת, ולכן צריך "עליה"ASAOR יבום בעריות.

קושית הגם' - אינה ראייה, דהא הטעם דה"א שמייתת ב"ד דוחה שבת לאו משום דעתם עשה דוחה ל"ת

שיש בו כרת, **שbammat י"ל אין עשה דוחה ל"ת שיש בו כרת**, אלא ה"א שכאן דוחה שבת מכח ק'ו.